

Højesteretsdommernes mørkerøde Fløjskaabe var tidligt bleven den lille Kræmmerdrengs lønlige Ærgerrigheds Maal.

Men en Dag blev han gjort opmærksom paa, at han som udøbt slet ikke vilde kunne blive Retsbetjent. Der fandtes ganske vist ikke noget bestemt Lovbud herfor, men det tillodes nu engang ikke. Trods Grundlovens Ord om Borgernes Ligeberettigelse havde endnu aldrig nogen Jøde beklædt et Dommersæde i Danmark.

Da han var bleven Kandidat, saae han ogsaa, hvorledes snart den ene, snart den anden af de blonde Kødhoverder blandt hans Medstuderende blev ledet ind paa den akademiske Kongevej til Ære, Magt og Anseelse, medens han selv nødtes ind i det Forretningsliv, han netop havde villet undfly. Hans israelitiske Selvfølelse — en stolt Sky for at blive Genstand for Medlidenheden — havde imidlertid allerede da udrustet ham med en skuffende Selvbeherskelse. Han bar allerede dengang, naar han bevægede sig mellem Folk, en kold, spottende Verdensmandsmaske, hvorunder hans Hjerter hemmeligt bankede saa nervøst uroligt som en ung Piges ved Indtrædelsen i en Balsal.

Der var derfor heller ingen, der havde forundret sig, da han straks efter at have opnaaet Bestalling som Sagfører kastede sig ud i forvovne Spekulationsforretninger. Det blev hans Specialitet